

Oponentský posudek na bakalářskou práci Lucie Priknerové „Americko-izraelské vztahy po nástupu prezidenta George W. Bushe“

Tématem práce je politika USA vůči Izraeli a jeho konfliktu s Palestinci za prezidentování G. W. Bushe. Výzkumnou otázkou je příčina ztroskotání Bushovy „cestovní mapy“, která měla přivést obě strany k vyřešení konfliktu. Autorka posuzuje různé aspekty americko-izraelských vztahů a snaží se nestranným způsobem použít a občasně i komentovat či srovnat různé přístupy k izraelsko-palestinskému konfliktu a roli, kterou v jeho řešení či neřešení hrají USA.

Základní hypotézou je, že řešení konfliktu vyžaduje vhodnou kombinaci obsahu s formou či rámcem jeho implementace a také s příhodnou politickou situací. Na Clintonových i Bushových pokusech autorka ukazuje, že jejich neúspěch lze většinou zachytit právě v těchto kategoriích – buď byl adekvátní obsah, ale špatný rámec (jako u tzv. „Clintonových parametrů“ z prosince 2000), nebo dobrý rámec, ale nedostatečný obsah a nepříhodná politická situace (jako u Bushovy „cestovní mapy“).

Práce splňuje všechny hlavní požadavky na žánr „policy analysis“, pod nějž spadá. Především oceňuji, že jde za obvyklý deskriptivismus a strukturuje text podle vytčených otázek. Textu se však nevyhnula jistá ledabylost, která vedla k množství nesrozumitelných či přímo protismyslných tvrzení. Autorka například na jednom místě souhlasně uvádí Mearsheimerovo a Waltovo hodnocení krachu Clintonovy iniciativy v Camp Davidu v létě 2000, které poukazuje k tomu, že nabídka Arafatovi zdaleka nebyla tak štedrá, jak to líčil Barak a izraelská mainstreamové média (mimo jiné proto, že mu nenabízel něco přes 90% Západního břehu, ale o 10% méně v důsledku koridoru kolem řeky Jordán). Pak ale na straně 25 sama mluví „štedré nabídky“ (a podobně též na straně 52, kde opakuje oficiální izraelskou tezi, že Barak chtěl Palestincům předat 96% okupovaných území). V následujících odstavcích strany 25 pak není jasné, mluví-li autorka o Clintonově plánu z léta 2000, a nebo o jeho parametrech z prosince téhož roku, které Arafat (ale pravděpodobně z jiných důvodů), také odmítl.

Na str. 41 se zase dočítáme, že „Bush se přihlásil k některým Clintonovým principům např. (...) k požadavku stažení Izraelců na hranice z roku 1967“, což je však na téže straně popřeno tvrzením, že „Bush sice nabídl Palestincům stát, ale linii z roku 1967 jakožto hranici považoval stejně jako Izraelci za nereálnou.“

Na str. 50 napřed autorka zmíní Mearsheimerovu a Waltovu tezi, že „terorismus je metoda, nikoliv ideologie“ a že sionisté „sami používali v Palestině terorismus jako taktiku“, ale k tomu hned dodá tvrzení, že „terorismus jako metoda bývá vždy spjatá se zločinnou ideologií“. Chce tím snad tvrdit, že sionismus je zločinnou ideologií?

Na str. 73 autorka tvrdí, že „oznámení stavby separační zdi bylo těsně navázáno na stažení Izraelců z Gazy“, což se zdá nepravděpodobné, uvážíme-li, že – jak jinde správně připomíná - stavba zdi se začala v létě 2002 a stažení z Gazy proběhlo o tři roky později.

Tato a mnohá jiná nedopatření, nejasnosti či protimluvy bohužel jinak hezky strukturovanou a koncipovanou práci výrazně poškozují a nutí oponenta, aby ji navrhl ohodnotit pouze známkou *dobře*.

Pavel Barša